

¿És cert que les separacions no són mai agradables?

A les cares dels diputats de CiU s'hi llegeix resignació

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“Que bé que us ho passeu a costa nostra”, ens etziba un conseller a dos periodistes a la cafeteria del Parlament. Dos o tres diputats més també fan observacions similars, com si anéssim amb un pa de pagès sota el braç per sucar-lo ben a gust al sofregit de la trencadissa entre Unió i Convergència. En les cares i els comentaris més o menys públics dels diputats de la difunta federació, s'hi llegeix de la sentència d'inevitabilitat, de plasmació d'una evidència que tard o d'hora havia de manifestar-se.

Però no tota l'atenció està avui posada en CiU. A més a més del comiat precipitat dels tres consellers d'Unió, n'hi ha un altre que la mateixa protagonista s'encarrega de fer avinent a la concurrència però que els lectors de l'ARA sabien des de dimarts a la tarda. Rocío Martínez-Sampere deixa l'escó després de nou anys i, abans del ple, fa tot el possible per deixar-se veure. Entra i surt de la cafeteria, departeix amb Alicia Sánchez-Camacho, conversa amb Germà Gordó i es troba amb Miquel Iceta –mira tu, quina casualitat– al mig de l'escalinata.

Ja al ple, José Antonio Coto, del PP, ha de fer una pregunta sobre liquiditat a Andreu Mas-Colell i acaba dient el nom d'Ada Colau –el nou papu de la dreta– fins a cinc vegades i també ho aprofita per mencionar Carmena i Zapata, que ve molt a tomb de la caixa del Govern, esclar. Fóra bo que algú li comunicés que Colau és la nova alcaldessa de Barcelona, càr-

Excepció
Junqueras és l'únic líder que no furga en el trencament de la federació

Visibilitat
Martínez-Sampere (PSC) vol compartir protagonisme amb CiU en el seu adéu

rec que mereix uns mínims de respecte i bones maneres i no crits i barrieria. Només una de les preguntes, per cert –la que parla d'abusos policials–, està adreçada a un conseller d'Unió, a Ramon Espadaler.

Al president se'l nota segur amb les seves paraules sobre el trencament, però està un pèl més exaltat que de costum. S'enganxa fort amb ICV-EUiA i els etziba coses com: “Això és un bla, bla, bla” o “Vostès, els purs de la ideologia super d'esquerres”. I els recomana també que es comptin a ells mateixos tal com va fer UDC el cap de setmana passat. Vaja, no sé si és gaire bon consell, tal com li suggereix Sánchez-Camacho: “Que Unió s'hagi comptat no els ha anat gaire bé, a vostès”.

Sacrifici a l'altar del procés

Miquel Iceta es posa tràgic en recordar-se dels partits “sacrificats en l'altar del procés”. I Mas li respon: “Si aconseguim que el PSOE reconegui el dret a decidir li faré un monument”. Com seria un monument de Mas dedicat a Iceta? S'ho imaginem? El que va més al seu rotllo és Oriol Junqueras, que ha de preguntar sobre els últims esdeveniments polítics i decideix fer-ho sobre l'ERO a General Cable. Deu ser per allò de l'estabilitat parlamentària, suposo. També pot ser que hagi confós Mas amb Felip Puig, conseller d'Empresa. Ja al final, Mas expressa gratitud als tres consellers que pleguen –Josep Maria Pelegrí és l'únic que no hi és– i desitja un trencament amistós: “Les separacions mai són agradables”. Jo conec algunes persones que afirmen que el dia més feliç de les seves vides va ser el dia que es van separar. Esclar que cap d'elles portava casada 37 anys. Ah! I les recaigudes tontes són un clàssic. Sobre les banyes, en parlem un altre dia. —

Els diputats del grup parlamentari de CiU van aplaudir l'encara conseller d'Unió Ramon Espadaler, que com que no és diputat deixarà d'assistir als plens quan sigui cessat. CÈLIA ATSET